

KLETRÁK

2014
č. 9

září

Srpnový zpravodaj jste čekali marně. Já byl dlouhodobě upoután na lůžku v poloze vodorovné na infekčním oddělení a nyní doma si mohu sednou, či udělat pár vlastních kroků, ale pouze ve svěracím korzetu.

To doufám, že všichni uznáte, že to je dosti pádné zdůvodnění mé absence na tvorbě kletráku. Mojí chybou samozřejmě je, že jsem si nevychoval k té tvorbě kletráku žádného nástupce, ale chybou vás ostatních zase je, že se vám nikomu do toho nechce. Pokud se mýlím, budu jenom rád!

A tak úvodem raději přidávám historku, kterou jsem měl připravenou na srpen.

Jan Fráňa se jako zpravodajský důstojník - ve 40-tých letech - plavil severním směrem, neboť udržoval kontakt s konvoji plujícími do Murmansk. Jednoho dne se stalo a na jasně modré obloze se objevil tmavý bod. Rychle se zvětšoval a brzy se ukázalo, že se jedná o "průzkumníka" - Focke-Wulf Fw 190 (jednomístný jednomotorový stíhací letoun). F-W měl za úkol informovat "vlčí smečky" o poloze britských bitevních lodí. "Fokouš" několikrát zakroužil a poté se vrátil a zmizel. Očekávaný, smrtonosný útok ponorek se toho dne však již nekonal..

Po skončení války, si J. F. ve svém hotelu (USA) spokojeně popíjel kávu a příjemně se svými kamarády besedoval a vzpomínal na válečné časy. U vedlejšího stolu - jak se brzy ukázalo - seděla skupinka německých turistů - také válečných veteránů...Byla to bývalá posádka ponorky, právě té, která před lety očekávala souřadnice, určující polohu britských lodí. Pro poruchu radiového provozu na ponorce -

přijímače a vysílače - ponorka na konvoj nezaútočila. Časové souřadnice se shodovaly - bývalí nepřátelé se shodli a po letech domluvili...a na závěr si důstojně na zdraví připili...

Ohlédnutí za uplynulým červencem a srpnem

Pohled na červencový výlet na Jurkovičovu rozhlednu napsala Marta

Pár slov o výletu na Jurkovičovu rozhlednu z 16. 7. 2014. Cesta do Rožnova vlakem byla dlouhá, ale docela příjemná. Sešlo se nás na nádraží v Uh. Hradišti 8, pak ve St. Městě přistoupil Petr a v Hulíně Svat'a. Vlak měl asi 10 min. zpoždění. V Rožnově jsme za pomoci mapky, kterou nám vytiskl Bob a znalosti Ely trefili na zelenou značku, která nás dovedla až k cíli. Pohodlná cesta - napřed parkem a pak lesem, takže i v tom horku bezvadná. Rozhledna je velice pěkná, má asi 91 schodů (každý počítal trochu jinak) a krásné výhledy do okolí. Po rozhledech jsme dostali všichni hlad, zasedli na lavky pod rozhlednou a pojedli co kdo měl a navíc od Jožky 2 banány do placu. Protože jsme měli ještě spoustu času, sešli jsme dolů do Skanzenu a koupili si vstupenky do Valašského městečka, kde první cesta vedla do hospůdky za pivem a kávou. K tomuto posezení nám za zády hrál muzikant na cimbál. Pak jsme v pohodě prošli všechny otevřené dřevěnice včetně kostelíka a památného hřbitova známých osobností z Valaška.

Vlak z Rožnova nám jel ve 14.52 hod., ale již ve Valašském Meziříčí nabral zpoždění, naštěstí v Hulíně rychlík od Prahy měl také zpoždění, tak vše klaplo a byli jsme doma asi v 17.17 hod.

V uplynulém měsíci, srpnu, se uskutečnil jen výlet na Slovensko, do Levoče, na Dunajec a do Tater. Výlet nám velmi ze široka popsal Svat'a, kterému děkuji nejen za tento příspěvek, ale i převzetí vedení akce.

TAK JSME PŘECI JEN JELI.

Již to vypadalo tak, že tradiční akce pro malý počet účastníků na poslední chvíli zruší. Boba uložili v nemocnici na lůžko a Vendulu Tajovskou potkal stejný osud.

Byli jsme rozhodnutí, poté co jsem se zprvu sám přikláněl k Bobovu názoru, jet v menším počtu za cenu zvýšených nákladů jen s jedním raftem.

Nakonec vše zachránil Jožinko, který svým šarmem k účasti na akci přemluvil Janu s Danů. A to je něco! Jana na vodě nikdy nebyla.

Od svých děcek však měla profesionální vybavení. Obě pak výrazně snížily věkový průměr expedice. Dana s nezbytnou cigaretou na každé zastávce, se pak starala o to, abychom se nepřiotrávili kyslíkem. Jana jí s tím, Danou zlákána, místy helfla.

Den 1.

A tak se nás ve čtvrtek 21.8. 2014 ráno v Kunovicích sešlo sedm. Vodič Karel Bič, Božka Rygulská, Jana Grebeníčková s Danů Paravanovů, Jožinko Gabrhel, Petr Res, řečený Hrza, a moja maličkost- Svat'a. Nalézli sme do mikrobuse s nápisem " Puč si mne" a Karel práskl do koní. V Hluku jsme vyhledali a naložili Miru Soviša a na odbočce do Žitkové aj Juru Huspeninu. V kompletní sestavě, až na Karla, jsme si vykloktali slivovicí, abychom náhodů nedovezli na Slovensko Ebolu, jsme vyrazili směr Trenčín.

Hned za hraniců jsme si přivydělali. Slovenský policajt chtěl zprvu za překročení rychlosti o 20 km celých 90 euro. A to není zrovna málo. Nechal se však, jinak sympat'ák, umluvit a slevil na 20. Což už tak nebolelo.

U Brečíků v Trenčíně sme vyfasovali vše potřebné. Patr nám chtěl půjčit i neoprénové vesty. K pumpě nám však zapomněl dát šlauch. Takže nám byla na dvě věci. Ešče že Hrza vzal svoju. Tedy pumpu.

Po povinné zastávce v Dechtároch u L. Mary (teda té přehrady) a prvních haluškách, tradá směr Levoča. No Jura si toho dal víc. Kombinace halušky so slaninou, kyselica a navrch studené pivo udělala své. Nezabral ani Bobův recept rum s pepřem a Jura zůstal celů dobu "uvězněn" v Kežmaroku. Pokud možno co nejlíže WC.

V Levoči byla zima jak sviňa. Tak na kulich a rukavice. Jak na potvoru navíc, v kostele Sv. Jakuba světově známý oltář od Majstra Pavla za lešením restaurátorů. A tak co nejrychleji dom do Kežmaroku. Do Levočských vrchů bych ani psa nevyhnal. Jak Karel poznamenal: tak teplý listopad jsem dosud nezažil"

Den 2. pátek 22.8.2014

Ještě před snídaní a odjezdem na Dunajec jsme s Karlem byli v kežmarské bazilice minor. Podle mne krajší než Sv. Jakub v Levoči.

Po vydatné snídaní (jen Jura dieta), vůbec nás dobře živili, vyrážíme na Dunajec. Ani to nevypadá, že má být slunečno. Ale u vody?

Zázrak! Slunko pere jak do festuňku. A Dunajec má vody něureko. 20-30 cm nad to, na co jsme zvyklí. Podle toho také rychleji teče. A šutry jsou skoro všechny schované. Při Jurové absenci (a to měl být kapitán) jede jeden raft do poloviny s tříčlennou posádkou Mira coby kapitán, Jožinko na přídi a uprostřed Božka. Za odvedenou práci kapitána by měl být Mira povýšen na konraadmirála. Božka říkala, že za celou cestu nemusela pádlem ani hrábnout. Sám jsem ho sledoval, jak to na zádi elegantně kvedlá.

Úspěšným kapitánem druhého raftu je Petr Hrza. Na přídi čumím do vody a čtu ju já. Úspěšně, až na jeden malý zádrhelek bez vysedání.

A dál klasika. Zastávka na halušky a pivko v přístavišti slovenských pltí Majere. Na raft k Mirovi, Jožinkovi a Božce přisedá i s kolem (silničním, ne plavacím) Karel Bič. Další zastávka Červený Klášter. Ústí Lesnického potoka. Janošikův skok se letos neskáče, ani peřeje u ústí Lesnického potoka (díky vyšší hladině kupodivu menší než obvykle) se jen ve vestách nesjíždí. Takové teplo zase není. Sluníčko se již schovalo.

Za kloktání slivovicí (na raftech byl zákaz pití alkoholu) sušíme a čistíme rafty, nakládáme na rudlíky a přesunujeme se všichni, se vším na parkoviště ke kolibě. Výzvy - Půjč si mne - nikdo nevyužil. Mikrobuse je tu. Po převlečení na pivko a pak odjezd domů do Kežmaroku.

Po večeri, stejně jako včera v naší, z minulých let již známé, picerii " U šicích strojů".

Den 3., sobota 23.8.2014

Ranní počasí nevěstí nic dobrého. Přesto plníme plán a po snídani vyjíždíme na Štrbské pleso. Po zaparkování po žluté na vodopád Skok.

V Mlýnické dolině až po stanici lanovky na Solisko lidí jako much. Za ní řady turistů poněkud řídnu. Děšivý je průchod a pohled na les po nedávné vichřici. Po několika zastávkách, jak jinak než také s kloktáním, jsme pod vodopádem. Chceme ho vidět také shora. A tak vystupujeme nahoru (místy po řetězech), až k plesu Nad vodopádem ve výšce 1801 m n.m. Jako největší a "nejmladší", skoro osmdesátník Mira, si ten výstup od paty vodopádu dal dvakrát. Jana s Danů si nahoře u plesa jednu práskly a Dana si v plese aj "ohřála" nohy. Na

Štrbské pleso sestupujeme stejnou cestou. Někteří ho pak obejdou jen z části (Jožinko, Jana s Danů a já), chrti pak celé, což obnáší skoro 3 km. Na plese kafíčko nebo pivo. Jídlo ne. Na večeri jsou řízky. A odjezd. Tentokrát směrem na Poprad.

Na večeri děkujeme kuchaři Mirovi Švirlochovi. Předáváme mu provizorní diplom "Zlaté vařajky" a slivovici. Slibujeme mu, že čistopis diplomu a děkovný dopis řediteli Domova mládeže pošleme. Pak následuje poslední večer, opět U šicích strojů.

Den 4. neděle 24.8.2014

Jako každý den vyjždíme přesně v 9:00. Po dohodě vypouštíme z programu návštěvu Bešeňové a míříme přímo na oblíbenou salaš Krajinka. V klidu si dáváme poslední a nejlepší halůžky se slaninkou s pivem nebo kyškou a nakoupíme ovčí sýry i koláče.

Zkrátka se ukáže, jak prozíravé bylo vypustit termál. Zatím jsme nezmokli, ale krátce po odjezdu z Krajinky vjíždíme do silného deště, který málem stěračce nestačí brát. V Trenčíně však neprší, takže vypůjčené věci předáváme paní Brecíkové bez deštníků.

Juru vezeme do Žitkové a předáváme jeho ochořelé manželce, která ho i se psíkem vítá. Pak míříme do Hluku. Vykládáme Miru. Koštujeme zralé plody oskeruše před jeho domem a pak směr Kunovice. Tam vykládáme všechny věci a ukládáme do skladu. Všichni se zapojují.

Loučíme se a rozjíždíme k domovům. Bylo to naposled? Bůh ví. Nikdo z nás nemládne a přidávají se i neduhy.

TAK UVIDÍME. Možná by to ještě v r.2015 šlo.

Tak ahoj.

Závěrem pak dík Bobovi, který akci připravil, byť jet nemohl, i za to jak nás vyškolil tak, že jsme to zvládli.

Tak ahoj.

Svaťa

Co se chystá na září 2014.

Seniorkavárny: 3. a 17. září 2014

XII. sněm České tábornické unie

proběhne již tuto sobotu 6.9.2014 na Slunečné pasece. Naši oblast na něm zastupují náčelník Leoš Maxa a Katka Ševelová

Osmdesátník MIRA

18. 9.2014 ve svěžesti a plný vitality se dožije Mira 80. let. Přejeme mu samozřejmě hodně zdraví do dalších roků osobní přání mu každý z nás sdělí na seniorkavárně 17.9.2014

A tady je pozvánka na oslavu jubilea od Jožky.

Čujte, čujte, čujte všeci
na vědomost se vám dáva přeci
že v sobotu 20. září
jak vidno i v kalendáři
už v šestnáct hodin si v aeroklubu
nacpete plnú hubu
v hangáru zříš osmdesátiletého letce
jak se míhá stále křepce
kůšček žvance, sem tam hútek
nenatrhne se vám kůtek

Srdečně zve Jožka Gabrhel,
strýc Luménko

20.9.2014

80

Slovácký aeroklub

Oba jubilanti obdrželi od našeho klubu KLETR, jako dar k osmdesátinám, bezplatné poukazy na akci Dunajec, Tatry 2014.

Z Otrožské Lhoty do Hluku

Již jednou odložený výlet z Ostrožské Lhoty do Hluku pod vedením Miry Soviše, vzhledem k tomu, že Mira dosud neuznal terén za vhodný, se opět překládá, tentokrát na měsíc říjen. Z autobusáku to jede z nástupiště č. 9 v 10.00 hod. do Ostr. Lhoty a z Hluku pak v 16.44 hod. To je v sobotu jediné spojení.

Podrobnosti ještě domluvíme ve středu na kavárně.

- Marta.

Interiér podle zvěrokruhu

Ve znamení PANNY se z našich členů narodili jen dva jubilanti Mira a Jožka..

Panna sní o krbu a záři ohně (23.8. - 22.9.) - Zemská rozumná Panna je spjata s planetou logiky - Merkurem, ale na rozdíl do Blíženců je více stabilní a potřebuje klid na práci i oddych. Ten je pro ni ve vlastním bytě alfou a omegou. Uklidní si nervy a vyladí se opět do rovnováhy. Protože má ráda ruční práce, není výjimkou, že kusy nábytku, dekorace a výzdoba je jejím výtvořem, na který je náležitě hrdá. Nesnáší většinou vše umělé. **Doménou je pro ni přírodní materiál.** Umělé hmoty, kov a plast kupuje do bytu jen v případě nutnosti. Praktičnost se projevuje i v zařízení bytu. Nábytek má Panna rovnoměrně postaven, aby se dobře ošetřoval, koberce kusové, spíš jako doplněk. Její vášní je keramika. Kuchyň je směsicí přírodních materiálů, nikoliv z imitace. Teplo krbu je jejím snem a zář ohně, jako doplnění vitality, přímo nutností. Je to paradox, ale funguje u ní báječně. Ve svém bytě potřebuje intimitu. Miluje barvy podzimu a přírodních odstínů heny. Panna by si měla dopřát zahrádku, nebo alespoň balkon s květinami, o které by se mohla denně starat, kde by bylo proutěné křesílko na posezení nad čajem z meduňky či lipového květu. Vůně jemné, spíš levandule nebo lesa, jako borovice, smrk či pryskyřice. Ostré vůně nesnášejí neb u ní vyvolávají nervozitu a migrény. Domov by měl

mít dostatek místa na postupné doplňování vlastních výrobků jak na zed', tak i umístěním do prostoru. **Byt by měl být situován na západ nebo jihozápad.**

O fotografování

Kreativní (scénické) režimy vás nezachrání

Výrobci fotoaparátů se svým zákazníkům snaží vnutit nebezpečnou myšlenku, že pokud fotoaparát disponuje například režimem „Noční focení“, bude dobře fotografovat v noci. Nebude. Tedy: bude, ale jen tehdy, když si vše nastavíte sami. Kreativní (scénické) režimy (Krajina, portrét, sport...) vám často pomohou. Ale v celkovém součtu vám spíš budou podtrhávat nohy. Proč? Protože, viz výše, opět překládané automatické funkce vedou k horším výsledkům.

Proč se fotoguru pořád trochu opakuje

Ptáte se, proč se pořád kroužím kolem toho tak trochu samého? A nutím vás, abyste opravdu pochopili, co se ve vašem foťáku děje a jak to používat? Odpověď zní: věřte mi, že bez toho se opravdu nedá dobře fotit. A pokud to na vás nestačí, tedy těžší kalibr: Zvládněte za pár dní tyto základy a budete rázem pokročilejší fotograf než 95 procent majitelů fotoaparátů na světě.

Pár mouder o program P, která (skoro) nikdo nezná

Možná si nyní říkáte: pořád tu někdo dští síru na jakékoliv automatiky a program P zůstává nezatracen? Ano, program P si zatracení nezaslouží. Ano, rozhodne o vhodné kombinaci času a clony, ale kontrolu nám ponechává, protože ovládneme ISO i blesk. A navíc, což zůstává mnohým utajeno, můžeme regulovat i ony vybrané hodnoty času a clony. Zkuste zatočit nějakým kolečkem - uvidíte, že hodnoty se změň. Což se může hodit třeba při focení krajiny (natočíme vyšší clonu kvůli hloubce ostrosti) nebo věcí v pohybu (natočíme kratší čas).

Nejopomíjenější z důležitých čudlíků - AEL (zámek expozice)

Pokud se mě zeptáte, který nesmírně důležitý knoflík na fotoaparátech je hanebně zanedbáván a podceňován, odpověď bude jasná: AEL. Pokud nevíte,

k čemu je, hned všeho nechte a (výjimečně) zalovte v manuálu. Je stejně důležitý jako ten knoflík, jimž se fotoaparát zapíná a vypíná. Opravdu! To je ten čudlík, díky němuž dokážete vyfotit dosud nevyfotitelné. Třeba: vaše dítě se prochází na pláži pod zářivou oblohou. Však to znáte. Až doposud byla tvář onoho dítěte jakási tmavá. Se zámkem expozice dokážete fotoaparát „oblbnout“, zamknout expozici někde mimo nebe. A ajhle! Tvář je najednou, jak má být.

Co vše umí tajuplné tlačítko spouště

Ano, spoušť slouží k tomu, že ji zmáčknete, a on se pořídí obrázek. Tím to však nekončí - ono tlačítko má ještě dvě fantastické funkce (na téměř všech fotoaparátech): 1. Když ho namáčknete do poloviny, „zamkne“ se ostření. Jiným slovy: když budete fotit dvě děti (v každé půlce obrázku jedno) foťák sám zaostří někde za ně a ony budou mázlé. Musíte tedy zajet na jedno z nich, namáčknout, držet, doladit kompozici, a až pak domáčknout. 2. Namáčknutím (většinou) zamknete i expozici. Což by pomohlo v případech z minulého bodu: i bez tlačítka AEL jste schopni „oblbnout“ měření tím, že sjedete mimo nebe a namáčknete spoušť někde na těle onoho děčka. Jak prosté a jen nedocenené!

Odysey z Aerotechnikem

Druhou Rumunskou odyseu 1979 máme v archivu zdokumentovanou den po dni. Demokraticky jsme bez odmluv rozdělili den po dnu a přidělili jednotlivým účastníkům úkol zadokumentovat příhody určeného dne do kroniky odysey.

Byla to již druhá odysea do Rumunska a my znali trochu lépe místní poměry, byli jsme lépe připraveni a vybaveni a tak nás žádné tradiční odyseácké problémy netrápily. Svůj podíl na tom měl i náš řidič Ruda Nehez, který strávil tři dny před odyseou přípravou autobusu Slováckého divadla, který jsme už tradičně od něj měli zapůjčený.

1.den - Cesta přes hranice.

Psát kroniku je fajn. Psát ji s odstupem času je taky fajn, ale má to jednu lákající možnost, že si totiž člověk ledacos vylepší, zidealizuje. Tudiž mít sklon s nepřesnosti,

Byla mi určeno popsat do kroniky cestu od Aerotechniku po cílový bod prvního dne v Rumunsku. Tím cílovým bodem se stala překrásná kotlina u říčky za městečkem Deda. Ale to až později. Zatím nás od něho dělí asi 30 hodin jízdy autobusem. Mimochodem s báječným řidičem.

Podle plánu jsme si připravili varianty přechodu hranice do Maďarska, podle plánu jsme také skoro přesně od Aerotechniku vyrazili. Podle daného plánu jsem také sledoval trasu, alespoň na našem území, kde to ostatně stejně všichni dobře znali. Ne už podle plánu se mi den předtím narodila neteř, ne už podle plánu jsem u švagra na její oslavu drncal do rána na kytaru. Dobře mi tak. Otázkou je, je pak možné přinutit oči, aby koukaly na cestu. Někdo mě na oční víčka pověsil desetikilová závaží. Nejsm oční kulturista. Ale mám ženu. Tedy, ženu má skoro každý, ale já mám ženu Tulu. Což znamená, že když mi při průjezdu Maďarskem klímbala lebka, budila mne svým „zvonivým hláskem“ a něžnými slovy jako například: „Hergot nespi,.....pust' mě radši dopředu“ a podobně. A vždy dodávala „něžná“ pojmenování.

Když jsme tedy vyjeli od Aerotechniku, dali jsme se přes Uherský Brod a Starý Hrozenkov na Trenčín, pak na Prievidzu, Handlovou Žiar nad Hronom a Zvolen na Lučenec. Ale před Lučencem jsme zabočili na Rimavskou Sobotu a jeli přes Balku na Šafárikova. Původní varianta s přechodem Lenártovce - Bánréve. Jenže jsme zapadli s autobusem a nakonec nás vytáhl autobusák. Bezva chlapec. Dokonce kvůli nám na chvíli kvůli nám odešel z hospody. Na chvíli.

Tohle si zaslouží bližší popis. Byl to první větší malér. My jsme v blahé domněnce chtěli projet uličkou, přes kterou nějaký „krtek“ větších rozměrů udělal kanál. Zasypal jej jemně promíchanou, řídkou, kašovitou hmotu, které se u nás, na Slovácku, říká BLATO. První zhoupnutí přední nápravou ještě šlo, druhé zhoupnutí zadní nápravou znamenalo, že jsme se postupně bořili a

bořili, až autobus doslova „dosedl“. Napřed všichni muži tlačili. Ne normálně. Do autobusu. Marně. Pak se přidaly ženy. Marně. Takže nastala reakce. Svat'a a já do města, Bobs chytře do blízkého okolí, přesně podle teorie „náš bližní se chce po práci osvěžit“, stojí tady autobus, nebude tedy daleko autobusák. Svat'a v duchu tradice poklusal na VB? Byli ochotni. V té uličce totiž nebyla žádná značka, upozorňující na příčný kanál, či výkop. Nadporučík Sedliak nás naložil do služebního žlutého „žigulíku“ a trajdili jsme na ČSAD. Je dobré najít tam, kde hledáte, co hledáte. V našem případě garážmistra s řidičákem a ochotou vzít Tatru 138 s SPZ LC 27-77 a jet nás vytáhnout. Mne si odvezl nadporučík raději sebou, Přímou na místo činu. Překvapení pokračovalo. Kromě houfu cestovatelů odysey, stál kousek vedle náš autobus, krásně vytažený a také Bobs s cizím autobusákem, vesele se culícím nad naší marnou snahou. Nu nic. Poděkovali jsme. Mezi naší anabází VB - ČSAD totiž Bobs přivedl mistra svého řemesla s podobným, leč méně oprýskaným autobusem s SPZkou RV 36-16 připojil ke svému autobusu lano, které připojil k předku našeho autobusu, pak lehce cuknul a byli jsme venku. Tedy náš autobus. My jsme mezitím poletovali po ČSAD. Mimochodem, v zákrutě jsem dosud nic neslyšel, i když je možné, že poděkování, které jsme tam poslali, vysílali v jiné relaci, než které jsem poslouchal já.

K něčemu ta nedobrovolná zastávka byla přeci jenom dobrá. Dozvěděli jsme se totiž, že přechod v Lenártovcích je otevřen jen do 19.30, což bychom nestihli, Nu a tak jsme museli otočit na Filakovo a přejet do Maďarska tam. To už šlo lépe. Byla tma . Noc. Celkem vlaho, takže začalo podřimování. Až na to, že hoši- celníci chtěli odznaky, proběhlo celní a pasové odbavení bez potíží. Tím že jsme změnili místo přechodu, přicházela v úvahu druhá varianta naší trasy a že tedy nepojedem přes Miškolc a Debrecín. Navíc Ruda, náš šofér, takřka neúnavný, to vzal v tahu přes celé Maďarsko až na Rumunské hranice.

Pavel Q

2.den . Rumunskem.

Je neděle a autobus asi ve 4 hodiny ráno přijíždí na maďarsko-rumunskou hranici. Všichni ospale žmourají a shánějí se více po WC, než po dokumentech. Celní prohlídka proběhla hladce, každý musel sympatickému

celníkovi povykládat kolik má dětí a kolik jich má doma. Pak se zdvihla závora a my už vlastně byli v Rumunsku, autobus si však postavil hlavu a nechtěl nastartovat. Všichni chlapi vyběhli z autobusu zpátky do Maďarska tlačit, aby naskočil motor, zatímco zděšení celníci bezmocně šermovali rukama. Pak jsme chvíli kufrovali po Orádei a asi po třech okružních jízdách jsme nabrali správný kurz a vyrazili směrem pryč. Všichni pěkně zmordováni celodenním cestováním jsme uvítali čtyřhodinový nocleh v poli. Každý se zachumlal do všeho, co bylo po ruce a hned tvrdě usnul. Ráno nás zpoceně vytáhlo ze spacáků sluníčko. No a za chvíli už nás uvítala Cluj. Tady nám Bob řekl, abychom si posunuli hodinky o hodinu dopředu, čímž nás všechny poškodil, neboť nás vlastně ošidil o drahocenný čas. Rychle jsme si běželi vyměnit šeky a zasunout něco za škraňu. Potom opět následovala okružní jízda městem, nazvaná "Boj o naftu". Pak už bez obtíží jsme vyrazili do podhůří Calimany. Cesta autobusem utíkala dobře, jak už to v horuku bývá, za zpěvu písní a koštování zbylých vzorků vín. Při jedné zastávce, kdy se mnozí vrhli za potřebou do turkyně, se chlapcům podařilo zakoupit u soukromníka dobré víno zvané Rumunská špička. Tak jsme šťastně dorazili až na první tábořiště „U třech milířů“, v pěkném údolí, protkaném zurčivým potokem a úzkými kolejemí. Rychle jsme rozbili tábor a zasedli k táboráku, kde účastníci první odyssey vyprávěli své tehdejší zážitky. Vzpomínalo se na moře s rybolovem a nudistickou pláží, na rybářskou hospodu a na Pedrův večírek, na čtyři statečné, kteří smontovali rozpadlý vlek, na pohoří Calimany a dosud tam volně žijící medvědy. Ale největší dojem udělali zážitky z Munti Rodnei turistů Kružíka a Sámy, kteří se vrátili z putování po těchto horách sice živí, ale jen díky tomu, že jednoho hnal z kopců bačův pes a druhého redaktorka Kropáčková. Oba dali totiž neuváženě na svá pleca asi 80 kg bagáže a tím se stali odstrašujícím příkladem pro všechny jejich následovníky, takže my se druhý den vydali na cestu střídmě vybaveni, někteří dokonce i bez jídla i bez kalhot.

Pedro

3.den - Oživlý vláček.

Probudili jsme se do slunečného dne, ve kterém byla největším problémem otázka, kolik jídla sebou a kolik oblečení na sebe. Šlo se na Calimany a to na čtyři dny. Proto se každý staral o to, aby měl vše potřebné a přitom co

nejmenší zátěž. V půl desáté byly zbytečné věci uloženy do autobusu, autobus nastartoval, aniž by musel být tentokrát roztlačen a had se hnul kolem kolejí úzkorozchodné lesní železnice stále vzhůru. Pak cesta pro autobus skončila a vydali jsme se pěšky. Po chvíli se na kolejích objevili vagónky, všichni nastoupili v domnění, že brzy bude připojena lokomotiva. Když po svačině bylo jasné, že žádná lokomotiva nebyla objednána, vydali jsme se podél kolejí dál a ejhle! Po další hodině jsme našli lokomotivu, vesele dýmající ve výtopně. Čistou rumunštinou jsme se dohodli, že nám ji za vyfotografování zapůjčí a že nás a že nás zaveze dál do hor. Lihovými úplatky jsme ji chtěli zapůjčit přes celé Calimany, ale nechtěli, prý nemají tolik kolejí. V místním obchodě neměli na pití nic, za to tam měli kukuřičnou mouku a velké koule sýra. Po nezbytném fotografování jsme uspořádali první tiskovku a vyšlo najevo, že hřeben je daleko a vysoko, ale vláček nás značný kus doveze. Mnozí z nás se mezitím naučili jezdit s lokomotivou, tahat za houkátka a přikládát do kotle. Čím více se blížila doba odjezdu, tím více stoupala nálada domorodců. V půl druhé dovezli pěkně zpitého mašinfíru a ve dvě, kdy se vlak hnul, byl z osazenstva vlaku, kromě nás, střízlivý jen průvodčí a topič. Seděli jsme na plošině odkrytého nákladního vagónu, setřásali saze, které na nás chrlila lokomotiva a blahořečili náhodě, která nám seslala tento božský horský dopravní prostředek. Po několika zastávkách v dřevařských základnách jsme zůstali téměř jedinými pasažéry tohoto Calimany expresu. Jen dvakrát se už zdálo, že nedojedeme. V jedné zastávce vystoupil neprozřetelně s dřevaři i mašinfíra, lehl si do lopúnů a odmítal jet dál. Po druhé zase z lokomotivy vypadl zákolníček a vlakvedoucí to musel vzít curik sám a coby Clifton hledat na kolejích a kolem kolejí ztracenou, pro nás důležitou součástku. A když už lokomotiva i mašinfíra měli všechno, co potřebovali, byla tu konečná. Hřeben Calimany byl v dohledu, ale bohužel setsakramensky daleko a vysoko. A cesta k němu byla pramálo záživná. Vedla zprvu po kolejích, pak korytem potoka, potůčku, potůčekku, až se konečně objevila značená vrstevnicová cesta, po níž už bylo radost jít. Ta nás zavedla do sedla, kde jsme rozbili svůj první horský tábor. Léto v těchto výškách bylo poměrně chladné a tak se všichni brzy shromáždili u ohně, kde mezi zpěvem a brnkáním kytary se pokračovalo ve vyprávění o minulých odysěích.

Irena a Petr Kaštánkovi

ZE ŽIVOTA:

Dobrý večer paní řidičko, silniční kontrola

Víte že vám nesvítí levý světlomet? Vím. Tak to bude za 1000Kč... !

Hmm, když já to neumím vyměnit Tak to bude za 1500...! Vytáhnu z kufru náhradní žárovky a sladce se zeptám...A vy to umíte vyměnit??

Policajti se po sobě poněkud šokovaně podívají a prý „To nemyslíte vážně, že ne?„

No, máte na autě napsáno Pomáhat a chránit...tak když to vyměníte, tak mi pomůžete a rovnou mě ochráníte, ne?

Paní řidičko!!! Dýchněte si a jed'te!!! A řekněte manželovi, at' vám to vymění!!!!

No to teda jako ne...kvůli blbě žárovce si fakt manžela pořizovat nebudu!!!
Proboha jed'te!!!!!!!!!!!!

Moudra

Zastav se na chvíli a čti!

Když jsem včera vystupoval z vlaku, přede mnou šla pomalým tempem stará žena. Pospíchal jsem a nevěděl, jak ji předběhnout. Nepříčetně mě vytáčela. Vtom jsem se zarazil a říkám si, kam vlastně pospíchám? Ozvaly se ve mně výčitky svědomí, že jsem se v duchu zlobil na ženu, která měla dost času a navíc za svoji pomalost nemohla. Celý život pracovala a možná si i hodně vytrpěla. A možná i všechno trpělivě nesla. A já jsem takový netrpělivý a malicherný. A to všechno jen proto, abych byl o 10 minut dřív doma. Ty minuty i tak promrhám na internetu nebo u televize.

Alibisticky to shodím na dobu, ve které žijeme.

Všichni jsme hrozně uspěchaní. A večer zjistíme, že jsme toho zase moc nestihli. Frustrovaní zalehneme a usneme spánkem spravedlivých. Přes SMS si vyznáváme lásku, přes chat komunikujeme a do očí si nemáme co říct. Trápí nás účty, kariéra. Ve schránkách se nám hromadí maily, protože nemáme čas odepsat. Na polici se nám hromadí knihy, neboť nemáme čas číst, nevíme, jak voní příroda, protože nemáme čas k ní přivonět!

Do kdy to ale vydržíme?

Čím víc toho chceme stihnout, tím méně toho stihneme. Věnujeme velmi času věcem, které si to nezaslouží. Neumíme se zastavit a uvědomit si hodnotu věcí. Nafotíme spoustu fotografií, ale už si je ani neprohlédneme = vypálíme je na CD a tím to končí. Počítače máme plné hudby, na kterou nemáme čas, Máme množství televizních kanálů, které ani nestačíme všechny sledovat. Místo zábavy stres! Stále kontrolujeme mobil, jestli nám někdo nevolal, přestáváme si vážit krásných věcí, kvůli kterým se vyplatí žít.

Můj děda má 87 roků. V životě nebyl v zahraničí, nemá mobil, poslouchá jednu stanici na svém starém rádiu. A přitom si myslí, jaký krásný život prožil. S úsměvem vzpomíná, těší se z pěkného dne, z vůně dřeva, ze svých vnoučat. Žil těžký život, ale váží si ho!

To my dnes neznáme. A tak máme infarkty, rakovinu, deprese. A možná by stačilo jen zpomalit! Tvrzení, že se to nedá, neobstojí. Zamysleme se, kolik času věnujeme nepodstatným věcem. Zkusme vypnout mobily a počítače a porozprávět si.

Snad jsem si uvědomil svůj rychlý život včas, abych zpomalil. Kamarád má chalupu v malé osadě obklopené horami, není tam signál, žádná televize, obchod otevřený jen v úterý a ve čtvrtek a jedna hospoda 5x5m.

Asi tam zaběhnu, abych zpomalil a nezlobil se na staré lidi, kteří si váží zbytku života a zbytečně nespěchají za smrtí, tak jako mnozí z nás!

***Pěkný den...a zpomalte...žijete jen jednou...a velmi krátce! ***

Došlo internetovou poštou

Proč je těžké zajistit a udržet trvalý mír.

Ctihodní gentlemani to sformulovali už dávno. Stačí len prelistovať bohatú, a nie len šachovú literatúru. Príbeh z parížskych mierových rokovaní po skončení 1. svetovej vojny, keď víťazné mocnosti rozhodovaly o usporiadaní sveta je svojou úprimnosťou a zrozumiteľnosťou neprekonateľný. Mohli si to dovoliť, ešte nevedeli že VOŠR v Rusku prežije.

Po vystúpení vtedajšieho amerického prezidenta Wilsona (14. február 1919) sa ujal slova vedúci francúzskej delegácie, predseda vlády Clemenceau: "Počul som tu niečo o trvalom mieri. Viedlo sa tu veľa rečí o mieri, ktorý navždy skoncuje s vojnami. To čo ste povedali, pán prezident, a o čom ste toľkokrát hovorili je veľmi, áno preveľmi, dôležité. Spočítali ste si cenu takéhoto mieru? Ak už nikdy nebudeme viesť vojny, a tiež ich nedovolíme, budeme sa musieť vzdať našich impérií a všetkých nádejí na ich udržanie. Vy Angličania, pán Lloyd Georg, budete musieť napríklad odísť z Indie. My, Francúzi budeme musieť opustiť severnú Afriku a vy, Američania, pán prezident, budete musieť odísť z Filipín a z Portorika a nechať na pokoji Kubu a Mexiko. Všetci sa budeme môcť vydať do týchto a iných krajín, ale len ako turisti, obchodníci a cestovatelia. Ale už nikdy nebudeme mať možnosť tieto krajiny riadiť a vykorisťovať ich. Nebudeme môcť držať vo svojich rukách obchodné cesty a sféry vplyvu. Budeme musieť odstrániť obchodné bariéry a celému svetu poskytnúť slobodu obchodu. To je len približná cena trvalého mieru. Okrem tohto existujú aj ďalšie obeť, ktoré by sme my, vládnuce mocnosti, museli priniesť. To je veľmi drahý mier. Sme my, Francúzi, a ste vy ochotní zaplatiť takúto cenu, aby na svete už nikdy neboli vojny?"

11. apríl 2014

PhDr. Michal Dieneš, CSc.

Zdraví

Malý, citrónovo - cesnekový zázrak.

Suroviny: 5 ks celých citrónů, 30 stroužků cesneku (nejlépe český paličák),
1 l vody

Postup:

Citróny umyjeme v horké vodě a nakrájíme je i s kůrou na malé kousky. Česnek oloupeme a nakrájíme na půlky. Všechno dohromady umixujeme na kaši. Tu nalijeme do vody a necháme přejít varem. Potom hned odstavíme. Přecedíme přes sítko a nalijeme do láhve. Skladujeme na chladném místě, nejlépe v ledničce.

Užívání:

Pijeme denně 2 cl před jídlem (tj. 1 štamprle). Buď ráno před snídaní, nebo před obědem. Tuto lacinou a neškodnou léčivou kúru, by měl člověk zopakovat každý rok. Zápach česneku - není vůbec cítit. Účinek citrónu s česnekem se projeví naplno. Odstraňuje to vápník a tuk usazený v těle a v cévách. Posiluje srdce, upravuje tlak. Po 3 týdnech pití pocítíte v těle příjemné omlazení. Zvýšená tlak a vedlejší příznaky jako je zhoršený zrak nebo sluchové potíže se postupně zmenšují a odcházejí. Po 3 týdnech užívání by měl člověk kúru na 8 dní přerušit a potom zase 3 týdny pokračovat. Potom se dostaví pronikavý úspěch. Člověk může zase dobře spát a nemusí v noci běhat na záchod. Vápník se rozpustil. Užívá se - tako jako prevence proti rakovině štítné žlázy. Výsledky jsou vynikající. A jedna paní se vyhnula operaci srdce, protože tuk a vápník v cévách se po kúře rozpustil. Lék se také osvědčil při vypadávání zubů -paradentóze.

Ať se Vám daří!

Zdroj: <http://www.toprecepty.cz/recept/23789-citronovo---cesnekovy-zazrak/>

XX

KLETRÁK - informační zpravodaj pro členy České tábornické unie, tábornického klubu KLETR, občanského sdružení, Svatoplukova 288, 686 01 Uh.Hradiště, mobil 728 366 215, pevná linka fayn 576 013 167. E-mail: taborniciuh@seznam.cz *<http://www.old.icm.uh.cz/str/web/ctu---kletr/>
Vydává Malá rada klubu. Uzávěrka tohoto čísla 1.12.2013. Zodpovědný redaktor Bob Stránský. Na tvorbě tohoto čísla se podílel Svat'a Sládeček, Marta Hrněová a další..

Září

September

má 30 dní

Počasí dle stoletého kalendáře: Začíná se skvostným hezkým počasím do 13., kdy nastane trochu chladnější a podzimnější počasí, brzy na to opět hezky až do 28., na to nastane pošourné, deštivé počasí. Dne ubývá o 1 hodinu 47 minut. Délka dne 13 hodin 27 minut až 11 hodin 40 minut.

Den Co a jak

1. O svatého Jiljí jdou jeleni k říji.
2. Na svatého Štěpána krále, je už léta namále.
3. Začátek tohoto měsíce přináší lidem i hovuadu zlé páry a mlhy.
4. V září mnoho požárů bývá, proto se obloha rdívá.
5. Nikdy není tak zle, aby nemohlo být horší a není horší, jak když je zle.
6. Září jezdí na strakaté kobyly.
7. Teplé září — dobře se ovoci i vínu daří.
8. Panny Marie narození — vlašoviček rozloučení.
9. Záříjový déšť polím potrava, záříjové spršky pro víno otrava.
10. Neprší-li o Mikuláši, bude suchý podzim.
11. Na dešti v září rolníku moc záleží.
12. Proto sa oženil, aby si odpočinul.
13. Čím větší pán, tím dalej od něho.
14. Po svatém Kříži podzim se blíží.
15. Od Panny Marie Bolesné teplota rychleji poklesne.
16. Svatá Ludmila deštěm obmyla.
17. Ozve-li se v září hrom, bude v zimě zavát každý strom.
18. Kdo sa za hubu nestydí, dostane do ní nebo po ní.
19. Když dlouho listí nepadá, tuhá zima nám nastává.
20. Kdo pracoval v létě, tomu poví září, tučná bude jeseň, těš se hospodáři!
O svatém Matouši vlašovka nás opouští.
22. Na svatého Mořice nesej pšenice — bude samá metelice.
23. Září načese, září napeče.
24. Od početi svatého Jana Namnoze Babské léto se začíná.
25. Kde ta neprosijá, nechť ta čerti nenosijá.
26. Když je vlhko v září, v lesích houbám se daří.
27. Na Kosmu a Damiána, chladno bývá z rána.
28. Svatý Václav tady sklízí hady.
29. Kdybys po Michaelu trávu kleštěmi tahal, k růstu ji už nepřiměješ.
30. O svatém Jeronýmu připravuj se už na zimu.

Zahrádkář

V zahradě není pilno. Sklízíme pomalu ovoce a zeleninu. Množíme řízky angreštu, rybízu a některé keře okrasné. Upravené záhonky udržujeme čisté až do podzimního rytí.

Domácí zápisky

